

ла зависть-та. Това гдѣто братътъ възненавидѣлъ неправедно и убилъ безчеловѣчно брата си: гдѣто съ неповинна кръвъ омърсилъ чистъ-тъ земь; гдѣто отворилъ страшныты врата на клѣтвата, чрезъ които смърть-та влѣзла въ свѣта: всичко това е произвела зависть-та. Зависть-та началницата на Богоборството, учителницата на преслѣваніето, майката на братовѣйството, ходатайцата на смърть-та, кореньтъ на всичкиты лошаины. Зависть-та не е друго нѣщо, освенъ само една дѣшевна скърбь, която произхожда отъ благоденствіето на ближніа. „Печáлію бо ѣсть въ благополѣчіи ближнѣгѣ зависть.“⁽¹⁾ Така опредѣлава за нея заедно съ раководителныты философы Великій Василиій.

Баснотворцыты въ баснословіето говорятъ за една ядовита гдра, (водна змія) която имала седмь главы: сирѣчь отъ седмь главы испущала смъртоносніа ядъ. Тъй също е седмоглавенъ и грѣхъ-тъ. Той има у себе пьрвъ главъ гордость-тъ, вторъ сребролюбіето, третъ лакомството, четвъртъ лѣнность-тъ (мързела), пятъ бѣдодѣланіето, шестъ паматозлобіето, и седмъ зависть-тъ. И ако и да исхвърла той, отъ всичкиты седмь главы смъртенъ ядъ, който умьртвява дѣшнѣтъ: нъ ядѣтъ на зависть-та, отъ всичкиты други е най-пагѣбенъ. Защото всити други смъртни грѣхове глѣдатъ на едно какво-годѣ свое собствено добро. На примѣръ: горделивіа иска да бѣде славенъ, сребролюбѣцътъ иска да сѣ обогати, лакоміатъъ иска да сѣ насыти, лѣннѣіатъъ иска да спокойствѣва, бѣдникътъъ иска да сладостраствѣва, паматозлобнѣіатъъ иска да си отвѣрне: а зависть-та не глѣда на своето добро, нъ само на зло на ближніа. Защото завистливѣіатъъ иска само да види честнѣа безчестенъ; богатѣа испаднѣлъ; щастливѣа нещастливъ. „Ѣицѣвъ предѣла ненависти, Бѣднымъ видѣти ѣзъ бѣженнѣгѣ клеветѣма.“ И още, всити други смъртни грѣхове придаватъ нѣкое пораждѣванѣ томѣва, който ги стрѣва. На примѣръ: горделивѣіатъъ сѣ радѣва на славолубіето си, сребролюбѣцътъ сѣ радѣва на богатството си, лакоміатъъ на ястѣето, лѣннѣіатъъ на праздность-тъ, бѣдникътъъ на сластити си, гнѣблѣвѣіатъъ на отмьщеніето, що чини на неприѣтелѣ си; а зависть-та не само не приносѣ никакво наслажденіе, нити пораждѣваніе: нъ още и неисказанъ печальъ причинѣва на оногѣва, що ѣ има. „Печáлію бо ѣсть въ благополѣчіи ближнѣгѣ, зависть.“ Защото Іаковъ

(1) Бесѣда за зависть-та.